

KERSTAVOND 2015
In de serie 'Verlangen naar '

24 december 2015
Henk Baars en Inge Boesveld

Licht

Licht....

Ja,
maar.....

Iedere dag van het jaar
heeft het licht heeft het koud.

.....

Een rabbi vroeg eens
aan zijn leerlingen:

Hoe bepaal je het moment, waarop de nacht ten einde is en de dag begint?

Eén van zijn leerlingen zei: "Wanneer je in de verte een hond van een schaap kunt onderscheiden?"

"Neen", antwoordde de rabbi.

"Wanneer je van verre een dadelboom van een vijgenboom kunt onderscheiden?" vroeg een ander.

"Neen" antwoordde de rabbi.

"Maar wanneer dan?" vroegen zijn leerlingen.

De rabbi zei:

"Wanneer je in het gezicht van een mens kijkt, en daarin je zuster of broeder ziet.

Tot dat moment is de nacht nog bij ons. En is het koud".

Puur licht

We weten niet wat het is, het licht. Het is er ineens, het komt van de zon, maar de zon is voor ons niet god. We steken kaarsen aan en er is licht, het resultaat van een ingewikkeld chemisch proces, maar het is niet god. We ontsteken een lamp en er is licht van elektriciteit. We begrijpen nauwelijks hoe dat kan, maar het is niet god. Nee het licht dat wij vanavond bedoelen is niet te betrappen, het maakt koud, het maakt warm. Het is eeuwigheid en stilte, het is binnenkamer en ruim daarbuiten. Van puur licht wordt je blind. Je kunt niet tegen de zon inkijken, laat staan dat je tegen God in kan kijken. We hebben vanavond bescherming nodig, iets om onze ogen mee af te dekken, een filter. We moeten kijken door iemand anders ogen, door de ogen van een kind. Onbevangen kijkend in de goede richting, want dat doen kinderen.

Licht geef me te drinken van je vuur-
water, ik verga van de dorst.

Licht, verlicht ook het hart, in m'n lijf,
het heeft van haast niets dan verlies geleefd-
keer het naar je toe.

Kinderen horen aan het licht
en dat zit nog goed in hun handen en voeten
en hun buik en hun hoofd,
ze gaan er dagelijks mee om
zolang er niemand tussenkomt
die er met een boos oog niet in gelooft.

(Hans Andreus)

Gebed (naar Sandra Gorwill-Lissenberg)

Jij bent bang.
Ik ben bang.

Jij bent bang om dood te gaan in de oorlog in jouw land.
Ik ben bang dat je die oorlog meeneemt naar het mijne.

Jij bent bang dat de grenzen voor je neus zullen worden gesloten.
Ik ben bang dat er veel mensen met verkeerde bedoelingen hier naar toe komen.

Jij bent bang dat je niet welkom bent in Europa.
Ik ben bang dat jij mijn cultuur niet zult begrijpen.

Jij bent bang dat je nooit meer terug naar je huis kunt.
Ik ben bang dat je nooit meer terug naar huis wilt.

Jij bent bang dat wij je niet willen helpen.
Ik ben bang dat jij de hulp niet zult waarderen.

Jij wilt vast niet dat ik bang ben.
Ik wil ook niet dat jij bang bent.

Laten wij dan elkaar
niet laten in onze angst
maar ons ontfermen:

Wij ons over elkaar
zoals God zich over ons allen.

Een schoot van ontferming.

Een uur van genade

Ben ik ook een vluchteling? Nee want ik ben niet gevluht. Ik ben weggewaaid als een blad van een boom.

Wie zou eruit zichzelf vluchten, z'n eigen huis, z'n eigen dorp of stad, z'n eigen land, z'n eigen familie in de steek laten en dan ergens aankomen waar je niet welkom bent. Vluchtelingen zijn nooit welkom; dat weet iedereen.

Vluchtelingen bestaan niet, er bestaan alleen weggewaaide mensen die door de wind over de wereld zijn geblazen.

Velen zijn veel jonger dan 16 jaar.

Een Kerstverhaal Voor jong en oud volgens Mattheus (naar 'Familiebijbel' van Trevor Dennis)

Maria en Jozef waren verloofd.

Wanneer mensen in die tijd trouwden, was er 2x feest: de verloving was de eerste.

Maria was 12 toen ze zich verloofde, en dat hield in dat ze Jozefs echtgenote was en hij haar echtgenoot, ook al woonde ze nog gewoon bij haar vader en moeder.

Over niet al te lange tijd zou de tweede plechtigheid plaatsvinden en dan zou ze bij Jozef gaan wonen.

Maar voordat dat gebeurde, werd Maria zwanger. Maria snapte er niets van: dat kon toch helemaal niet!

Ook Jozef was heel verwonderd, verbijsterd.

Het was een ramp – en een schande

voor Maria,

haar vader en moeder

en de rest van de familie,

en ook voor Jozef,

zijn ouders

en de rest van zijn familie.

Hij en Maria konden nu echt niet trouwen.

Hij kon in het openbaar zeggen dat hij er niks mee te maken had.

Op die manier kon hij zijn gezicht misschien nog redden.

Dat was het eerste wat Jozef dacht.

Maar hij was een goed man en hield van Maria.

Hij kón haar niet te schande zetten.

Hij besloot in stilte van haar te scheiden.
Hij zou de bruidsschat teruggeven.
Ze zouden de tweede plechtigheid niet laten plaatsvinden.
Maria zou bij haar ouders blijven wonen.
Het zou moeilijk voor haar zijn om uit te leggen hoe ze aan die baby kwam,
maar dat was haar probleem
en dat van haar familie.
Daar kon hij haar niet bij helpen.

Jozef ging naar bed en hilde zichzelf in slaap.

Die nacht was het erg donker.
Je kon de maan en de sterren niet zien.
Maar midden in die donkere nacht
werd Jozefs kamer ineens vervuld van licht uit de hemel.
Er was een engel in zijn kamer.
"Jozef, zoon van David" zei de engel.
Wees niet bang.
De Heilige Geest van God maakt
maakt alles goed,
wonderbaarlijk goed!

Dit kind in Maria's buik,
waarvan je dacht dat het een ramp was,
zal je volk redden van wat hun kwaad doet.
Wanneer dit kind is opgegroeid,
zal de voortdurende hoop van je volk gestalte krijgen.
"God is met ons" zal het volk juichen.

Dit kind is meer dan je had kunnen dromen, Jozef,
en meer dan wat Maria op had kunnen hopen.

Maria zal een zoon krijgen,
en je moet hem Jezus noemen,
want Jezus betekent 'God bevrijdt'.

Laat de huwelijksplechtigheid maar plaatsvinden,
laat Maria maar bij je wonen en wees een vader voor haar kind.

Wees niet bang.
Er is niets om bang voor te zijn.

Jozef werd wakker,

zijn hoofd nog vol van het licht van de engel.

Hij deed wat de engel had gezegd.

Hij trouwde met Maria en ze woonden samen in zijn huis.

Maria kreeg veilig haar kind. Het was een jongen, precies zoals de engel had gezegd.

Jozef noemde hem Jezus, precies zoals de engel had gezegd.

Nieuw Kerstatorium (H. Oosterhuis)

Nee niet ingekort is Zijn arm

dat Hij ons niet zou kunnen bevrijden.

Niet verstopt is Zijn oor

dat Hij ons niet zou horen.

Maar de misdaden van mensen

verduisteren het licht

met bloed bekleet zijn hun handen

leugentaal is op hun lippen

spinnenwebben weven ze aaneen

adder-eieren broeden ze uit -

wij plegen geweld, zaaien verwoesting,

de weg van de vrede kennen wij niet.

Wij wachten op licht maar het blijft donker

'Licht van de zon' - maar wij dolen in duisternis.

Blinden, zo tasten wij in het rond

onzekere mensen zonder ogen

wij struikelen op klaarlichte dag

in de bloei van ons leven zijn wij als doden.

Leeggeplunderd hebt gij het land

met het geroofde goed van de armenvult gij uw huizen.

Met welk recht vertrapt gij mijn volk?

Wee over hem die huis na huis opkoopt

die akker bij akker trekt tot er geen grond meer over is.

Wee over hem die goed noemt wat kwaad is.

Stem van een roepende:

Baan in de woestijn zijn weg.

Bergen en heuvels moeten geslecht

afgronden moeten worden gevuld

krochten moeten worden: bewoonbaar

klippen een vruchtbare vallei.

Enkel door recht te doen zult gij worden bevrijd.

Het slavenjuk dat ons drukte
de stang op onze schouders
de stok waarmee wij worden geslagen
breekt Hij in stukken, op Zijn dag.
De stampende trappende laarzen
de kleren in bloed geverfd
vallen ten prooi aan het vuur.

Want een kind ons geboren.
Want een zoon ons gegeven.
Op zijn schouders het rijk van de vrede
en de namen waarmee hij genoemd wordt:

God onbedwingbaar,
Vader-voor-eeuwig,
Koning van de vrede.

Ooit smeden de volkeren der aarde hun zwaarden tot ploegijzers om,
hun lansen tot sikkels, om het koren te oogsten.
Geen volk trekt het zwaard meer tegen een ander
niemand oefent zich meer voor de strijd.
Dan vlijt de panter zich naast het bokje
de wolf en het lam liggen samen
het kalf en de leeuw zullen grazen op een veldje -
een kind kan ze weiden.
De zuigeling zal spelen bij het hol van de adder
een kind steekt zijn handje in het nest van de slang.

En geen mens zal meer onheil stichten.
Zoals de zeebodem bedekt is met water
zo zal de aarde met vrede bedekt zijn.
Kind ons geboren, zoon ons gegeven,
Vader-voor-eeuwig, Koning van de vrede,
God, onbedwingbaar.

Voorbeden (naar H. Oosterhuis).

Wij bidden
om geduld en zachtmoedigheid,
om vindingrijkheid en trouw.
Dat wij niet zwichten
voor de macht van geweld.
Dat wij mensen op de vlucht beschermen.

Dat wij niet berusten
in de vergiftiging van grond en lucht.
Dat wij vooruitzien:
onze ogen gericht op de toekomst van allen.

Wij bidden
Voor hen die onrecht moeten verduren
maar ook tegen hen die het in stand houden.
Die leven ten koste van anderen:
verblind en verhard.

Om hoop bidden wij,
voor onszelf, en al die anderen,
want zonder hoop is het ál verloren.

Dat dit licht de hoop in ons
brandend houdt.
Zoals Havel verwoordde, in die dagen dat hij president van Tsjechie was:

Diep in onszelf dragen we hoop;
als dat niet het geval is
is er geen hoop.

Hoop is een kwaliteit van de ziel
en hangt niet af
van wat er in de wereld gebeurt.

Hoop is niet 'voorspellen'
of vooruitzien.
Het is een gerichtheid van de geest,
een gerichtheid van het hart,
voorbij de horizon verankerd.

Hoop
in deze diepe en krachtige betekenis
is niet hetzelfde als vreugde
omdat alles goed gaat,
of bereidheid je in te zetten
voor wat succes heeft.

Hoop is ergens voor werken
omdat het goed is,
niet alleen

omdat het kans van slagen heeft.

Hoop is niet hetzelfde als optimisme,
evenmin de overtuiging
dat iets goed zal aflopen;
wel de zekerheid dat iets zinvol is
afgezien van de afloop
het resultaat.

Laten we het hopen!